

I. ЧАСТ

Първа глава СВОБОДНИЯТ ЧАС

Видя, че няма смисъл да бърза – беше закъснял поне с десет минути. Но все пак нещо му подсказваше, че няма да има лоши последствия от това закъсняване. Достатъчно бързаше. Всеки ден бързаше, а само днес закъсняваше. Голямо чудо! Най-много ще му пишат закъснение или изобщо няма да му напишат. Бързаше всеки ден, а само днес закъсняваше. Разбира се, с причина, но кой ли щеше да му я уважи. Изобщо в сегашно време само изключителните случаи са на уважение. Хората обичат сензации и необикновени неща, интересуват ги и затова ги уважават, а че той се събудил по-късно по вина на спрелия будилник...

Ех, да му се не види! Класната ще се сърди! Но нали друг път не беше закъснявал, не беше отсъствал от час, не беше бягал, без да предупреди дежурните да не му пишат отсъствие. Въобще, номерът му не беше вписван нито веднъж в графата за отсъствия и закъснения.

Но какво да се прави, трябваше да се примири този път. Минавайки покрай черквата, се помоли тайно на бога, в когото вярваше в критичните моменти, и се поуспокои.

Когато влезе в училищния двор и мина под прозорците на своя клас, там се чуваше страхотен шум. Влизайки през вратата, се спъна в закачалката, удари главата си и едва

не падна. Луд смях се изтръгна от гърдите на съучениците му, които не бяха по местата си, а се замеряха с тебешери.

Интересно! Нямахме никакъв учител в стаята.

- Я го виж ти! Той знаел, че ще губим и си идва за втория час, а на нас не казва!

- Откъде ще знам, бе! Не виждаш ли, че се успах.

Един тебешир го удари, после гъбата премина на сантиметри от главата му.

- По-леко, бе! По дяволите! Първо ще избиете хората със закачалките, а после ги довършвате с тебешери!

- Стига си викал, бе, Емо! Не виждаш ли, че не исках да ударя теб! - извика Киро.

- Цели` се по-добре! – изкрещя ядосано Емо. – Можеш да удариш някого и в окото!

- Е, хайде! Няма да ударя никого.

Емо остави чантата си на последния чин, погледна часовника си, седна на своето място и отегчено се протегна. Имаше още трийсет минути до втория час, заедно с между-часието. Той се надигна, постави часовника си пак в джоба (защото го носеше винаги там), извади учебника си по астрономия и започна да го разглежда. Следващия час имаха при физичката и затова той реши да види поне заглавието на урока.

- О-о! Емо! Чети, чети! Който учи, ще сполучи – провикна се Киро от другия край на стаята, седнал на катедрата. Той играеше барбут с още две момчета.

- Я млъквай, бе, комарджия! – озъби му се Емо.

- А ела да видим, дали ще ме биеш на барбут, пък тогава викай! – каза Киро.

Защо пък не! Ще те натупам и ще ти взема всичките стотинки.

- Гледай да не взема твоите!

- Абе, с мен поне на барбут не можеш да се мериш.
- Я го гледай ти!
- Хайде, ще играем ли?
- Добре, само че имаш ли пари?
- Колкото искаш!
- Ще видим.
- Хайде, по-бързо, защото нямаме време!
- Добре, започваме. Ще играем само двамата. Ели, ела да пишеш.
- Идвам.
- Карай, да видим кой ще бъде пръв – Киро подаде заровете на Емо.
Емо ги разтърси в двете си шепи и ги остави на катедрата.
- Я! Три шестака! Де да ми ги беше хвърлил някъде накрая! – провикна се Киро, който винаги си беше шумен.
- Ха да видим ти какво ще изкараш!
- Три единици! – извика Елито, която щеше да пише.
- Де да не ги случваш въобще после! – каза Емо.
- Ще видим!
- Хайде! Почваме.
Емо влезе от първия път и набра от няколко хвърляния две хиляди. Киро изобщо не можеше да влезе.
- Хайде де! Ти още не си влязъл!
- С минуси ще играем ли?
- Няма смисъл. Ще ти стане много!
- Добре... Е... майка му стара! Не ми върви!
- Затова не се хващай с мен – извика Емо. – Оха! Пиши още една хилядарка! До седем хиляди ли ще чукаме?
- Да! По дяволите!
- Хайде още петстотин.
- По дяволите!!!

- Не реви, де! По-спокойно! Още триста.

- Ах, майка му стара!

- Още шестстотин.

- Е-е! Най-последно!

- Още една хилядарка!

- И-их! Отидоха!

- Нищо! Йо-хо-хо! И бутилка ром! Ето ти още петстотин.

- Не ми върви! Пиши там сто и петдесет!

- А на мене още шестстотин.

- Станаха ти шест хиляди и петстотин – каза Елита и погледна съчувствено Киро.

- Още петстотин ми остават. Пиши ги тези сто и петдесет.

- Пиши една хилядарка!

- А на мене още сто и петдесет.

- Още една хилядарка!

- А на мене петдесет.

- Още една!!!

- На мене още петдесет.

- Още петстотин!

- На мене още петдесет.

- Още една хилядарка!!!

- Късно е! Още петдесет пиши! Е, Киро. Какво стана?

- Просто имаш късмет!

- Късмет ли? Може и да си прав, ама интересно, защо все с тебе ми се случва това нещо?

- Колко искаш?

- Един кинт е достатъчен засега.

Звънецът би и в коридора се вдигна страшна олелия.

- Ще играем ли през голямото на тенис, Киро? – запитва Емо.

- Добре.

- Само че да не излезеш разплакан.

- Аз по принцип не играя с такива слабаци като тебе, ама хайде, от мен да мине.

- И още говори за неща, които се отнасят за него, само че не ги осъзнава.

- Абе, Емо, не виждаш ли, че поне на тенис с мен не можеш да се мериш.

- И още се перчи. Явно барбута ти беше малко.

Удари звънеца за учителите. Емо си седна на мястото. Славчо, с когото седеше, усилено си учеше урока по астрономия.

Емо погледна в тетрадката си, после погледна в учебника си, направи нещастна гримаса, въздъхна и ги затвори. Нямаше смисъл сега да чете. Все щеше да си спомни нещо, ако го вдигнеше на дъската. Контролно вярваше, че няма да правят, защото класната им беше казала, че директорът наредил по физика, химия и разни други предмети контролни да не се правят.